

věrným žákem svého učitele Franka Wollmana, jehož byl, jak sám rád připomínal, nejstarším a nejoblíbenějším žákem, a v ní zejména česko-polské vztahy, a – jak již uvedeno – regionalistika, která nyní znovu přichází – ovšem v jiných souvislostech – do módy. Na fakultě přednášel souhrnně o slovanských literaturách, speciálně pak o literatuře polské, bulharské a srbochorvatšské. A také obecně o srovnávací literární vědě (komparatistice).

Regionalistiky se týkají mimo jiné práce Ondrášovská pověst v literatuře české a polské (1956), K otázce regionalismu v literatuře (1957) a Minulost moravského Valašska v díle Čeňka Kramoliše (1958). Jeho klíčový spis Z dějin polsko-českých literárních vztahů (1966) obepíná rozsáhlý okruh problémů, zejména recepci polské literatury v českých zemích v letech 1914-1930. K pozoruhodným studiím patří také práce o básnickém díle P. J. Šafaříka a analýza walterscottismu v slovanských literaturách, z níž jsem se pokorně a pilně učil k aspirantským zkouškám z teorie a dějin slovanských literatur kdysi dávno v 70. letech minulého století – práce skvěle dokladovaná. J. Krystýnek nezapomínal ani na jižní Slovany: tohoto okruhu se týká studie Boj za osvobození balkánských Slovanů v bulharské literatuře 19. století (1976).

Neopomíjel ani svůj původní obor – českou literaturu: nejen studií o Šafaříkovi jako básníkovy, ale také prací Zapomenutý Bezručův epigon (1983) se hlásí o slovo. Především se však Jiří Krystýnek stále vracel k osobnosti svého milovaného učitele Franka Wollmana, jehož byl uznávaným znalcem a bibliografem (Literárněvědné dílo Franka Wollmana, 1969; Osobnost a dílo Franka Wollmana, 1978 – právě k nedožitým devadesátinám svého učitele; deset let nato ještě zažil jubilejní brněnskou wollmanovskou konferenci).

Jiří Krystýnek byl nejen seriózním vědcem a znalcem estetických hodnot slovanských literatur, ale také pilným čtenářem toho, čemu se dnes říká lascivní četba nebo triviální literatura: škoda, že se někdy nerozhodl napsat s erudicí jemu vlastní o tom knihu: byla by to věc v našich poměrech i dnes ojedinělá. Ostatně mé první zážitky

s četbou Milence Lady Chatterleyové v překladu Staši Jílovské s expertizou Viléma Závady o nářečí ostravských havířů (dnes již máme novější překlad) jsou spojeny právě s osobností Jiřího Krystýnka.

Last but not least: Jiří Krystýnek byl uznávaným organizátorem. V letech 1970 až 1976 byl na univerzitě ředitelem Letní školy slovanských studií, kterou rok předtím spoluzakládal (ani zde se bohužel nedočkal vděku – ostatně jako někteří další po něm). Ale napsané zůstává a lidská paměť si to dobré pamatuje snad věčně. Jiří Krystýnek byl dobrý člověk. I když na jeho profesuru, kterou měl po roce 1970 zapovězenou, již ve věku rehabilitací 90. let takzvaně „nezbýl čas“, jeho žáci ho za profesora považovali a považují už dávno. Díky za vše, pane profesore!

I. POSPÍŠIL

Miroslav Chleborád

Letos to bude již deset let, co od nás navždy odešel zapálený slavista a jazykozpytec PhDr. Miroslav B. Chleborád. Na svět přišel v moravských Bučovicích v předvečer první světové války – 6. června 1914. Dětství a mládí prožil v podmínkách meziválečné Československé republiky. Po maturitě na gymnáziu studoval na Filozofické fakultě MU český a německý jazyk. Pětileté studium ukončil v roce mnichovské dohody. Během studií – zejména pod vlivem profesorů češtiny – se u něj rozvinula slavistická orientace. Zajímal se však též o romanistiku, anglistiku a srovnávací jazykovědu. Během druhé světové války a určitou dobu i po ní učil na obchodní akademii v Přerově a Brně. V roce 1947 získal jednoroční stipendium na pobyt v tehdejší Federativní lidové republice Jugoslávie. Převzetí moci komunisty v Československé republice ho tedy zastihlo v zahraničí, vrátil se až v polovině roku 1948. V roce 1952 získal doktorát na základě disertace *O studiu literatury*, v téže roce začal působit jako lektor srbochorvatštiny na brněnské Filozofické fakultě. Od roku 1956 se stal jejím řádným zaměstnancem – odborným asistentem. Práci na fakultě přerušil v letech 1967 až 1973,

kdy působil jako lektor jazyka českého na Filologické fakultě Bělehradské univerzity. Další historický okamžik československých dějin – rok 1968 – jej opět zastihl v zahraničí. Po návratu z Bělehradu pracoval ještě několik let jako lektor, než odešel do důchodu. Jeho životní dráha skončila v roce 1993. PhDr. M. B. Chleborád se svou prací výrazně zasloužil o propagaci Jugoslávie v Československu a na vrcholu svého působení měl jako lektor češtiny možnost aktivní propagace české kultury. Pro brněnskou Filozofickou fakultu zůstane jeho jméno navždy neodmyslitelně spjata především s výukou srbochorvatského jazyka.

P. KREJČÍ

Dvacet pět let po odchodu doc. MUDr. Arnošta Texla, CSc.

V přijímacím řízení pořádaném letos na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity bude patrně jedním z adeptů na fádneho studenta i Jakub Texl, syn dřívějšího absolventa této školy MUDr. Pavla Texla, úspěšného brněnského gynekologa, současného ředitele soukromého brněnského lůžkového zařízení.

Kdo však v tomto rodu zasel hluboký zájem o medicínu byl již Jakubův dědeček a Pavlův otec, doc. MUDr. Arnošt Texl, CSc. Ten nejenže studium medicíny absolvoval na naší Alma Mater, ale byl jí věrný po naprostou většinu svého produktivního, i když bohužel osudem poněkud kruté příliš brzy zakončeného života. Bylo mu teprve 51 let, když před dvaceti pěti lety, dne 22. července 1978 náhle zemřel. Pamětníkům na něho nezbyvá než vzpomínat, vzpomínat na jeho kamarádství, laskavost, ale také mimořádnou pracovitost a čínorodost, se kterou se pouštěl do úkolů učitele i vědeckého pracovníka v oboru farmakologie. Věnoval se mu již jako student medicíny před svou promócí v roce 1950 a vrátil se k němu na plný úvazek záhy po atestaci z interní medicíny.

Pečlivě připravoval výuku mediků, věnoval se hojně i těm, kteří již během studia měli zájem o výzkumnou farmakologickou práci. Studenti si ho nejen velmi vážili, ale hlavně k němu vždycky cítili vřelou náklonnost. Pedagogická činnost docenta Texla byla v roce 1972 ohodnocena rektorem tehdejší Univerzity J. E. Purkyně udělením titulu Vzorový pedagogický pracovník. Z výsledků jeho vědecké práce vzešlo 52 vědeckých publikací, kandidátská disertační práce Příspěvek k účinku tříslovin na organismus, obhájená v r. 1964 a habilitační práce Příspěvek k hepatotoxickému účinku taninu a rectobarya, obhájená v r. 1970. Později věnoval pozornost zkoumání možnosti využití tříslovin při zánětech, zejména ve stomatologii.

Kromě příkladného plnění svých akademických pracovních závazků docent Texl neváhal aktivně věnovat valnou část ze svého volného času společenskému a kolegiálnímu životu školy. Jméno docenta Arnošta Texla můžeme nalézt mezi nositeli Stříbrné medaile Lékařské fakulty UJEP, která mu byla udělena u příležitosti jeho 50. narozenin.

Na současném Farmakologickém ústavu MU dosud pracují někteří někdejší spolupracovníci docenta Texla. Ti na něj rádi vzpomínají a zachovali si na něj ve svých srdcích živé a jen příjemné vzpomínky.

A. ŠULCOVÁ